Elg

Plutselig sto den der. Jeg var på vei ut av selve skogen, nedover anleggsveien. Jeg hadde kikket etter elg som jeg pleier, der hvor det er størst mulighet for å se den - i fjorårets hogstfelt for eksempel. Men det er ikke ofte den er å se.

Men nå sto den her, i krattet en tre-fire meter fra veien, Trærne hadde skjult den inntil jeg kom rett forbi. Skogen var ikke tom lenger. Det sto et levende vesen her.

Ikke at det var mye tegn til liv. Elgen rørte seg ikke, bare sto der. Øynene fulgte meg og hunden i det vi ruslet forbi. Den var sikkert på vakt, klar til å reagere hvis vi ble for nærgående. Men inntrykket den skapte var en enorm ro. Fargen og ubevegeligheten gjorde at det store dyret gikk nesten i ett med trærne og krattet, som om det var vokst sammen med omgivelsene, der det hørte hjemme.

For et bymenneske som meg - oven i kjøpet et engelsk bymenneske - er møtet med elgen like spennende hver gang. Det skaper ærefrykt, å se disse skogens store dyr i deres eget rike. Men opplevelsen kan sammenlignes med andre møter, som finner sted hvor som helst - møter som er like overraskende og enda mer betydningsfulle. Som da jeg var student og oppdaget et levende Nærvær ved nattverdbordet, som kunne formidle fred til et urolig ungt sinn. Eller da jeg fornemmet en skikkelse på et kors "skjult mellom løv i det fjerne" mens jeg strevde med livets forviklinger og fortvilelse.

Møtet med Gud er ikke hverdagskost. Det er som oftest plutselig og flyktig. Men det kan være nok til å slå fast at tilværelsen ikke er livløs og tom. Og det kan få deg til å være på utkikk, om du vil få et glimt av Ham under dagens vandring....

Ivan Chetwynd